

Sygn. akt IX Ka 1586/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2015 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Grzesiak

Sędziowie: SSO Artur Polut

SSO Klaudiusz Senator (spr.)

Protokolant: st.sekr.sądowy Monika Ćwiek

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Kielcach Andrzeja Kędziory

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2015 roku

sprawy U. G.

oskarżonej o przestępstwo z art.18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk, art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 16 września 2014 roku sygn. akt IX K 201/14

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata Z. K. kwotę 516,60 (pięćset szesnaście 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonej U. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 736,60 (siedemset trzydzieści sześć 60/100) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

sygn. akt IX Ka 1586/14

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 16 września 2014r. skazał U. G. z domu M. za popełnienie przestępstwa z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 k kw zw. z art. 12 kk i na podstawie powołanych przepisów, przy przyjęciu za podstawę wymiaru kary art. 286 § 1 kk w zw. z art. 19 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk, art. 33 § 1 i 3 kk w zw. z art. 60 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 4 kk wymierzył jej karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł. Na podstawie art. 44 § 1 kk Sąd Rejonowy orzekł od oskarżonej przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych w postaci rachunku nr (...) z dnia 26 sierpnia 2006 roku na kwotę 205 zł sprzedawca K. Z., nr (...)z dnia 26 sierpnia 2006 roku na kwotę 185 zł sprzedawca K. Z., nr (...) z dnia 26 sierpnia 2006 roku na kwotę 185 zł sprzedawca K. Z. i nr (...) z dnia 26 sierpnia 2006 roku na kwotę 225 zł sprzedawca K. Z.. Na podstawie art. 627 kpk Sąd Rejonowy zasądził od oskarżonej U. G. z domu M. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 1 333,90 zł tytułem kosztów sądowych, w tym 100 zł opłaty, zasądził też od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. K. kwotę 516,60 zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonej, który na podstawie art. 425 § 1 i 2 kk i art. 444 kk zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonej U. G. z domu M.. Powołując się na przepisy art. 427 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. skarżący powyższemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 5 § 2 k.p.k., przez niepowzięcie przez sąd uzasadnionych wątpliwości, co do sprawstwa oskarżonej, pomimo że na takie wątpliwości wskazuje ocena materiału dowodowego, co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez dokonanie błędnych ustaleń faktycznych w zakresie popełnienia przez oskarżoną zarzuczanych jej czynów;

2) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k., przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonej U. G. oraz zeznań świadka P. M., co mogło mieć wpływ na treść orzeczenia przez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do sprawstwa oskarżonej;

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia polegający na dowolnym ustaleniu na podstawie dowodu z grafologicznej opinii biegłej, iż oskarżona nakreśliła podpisy o brzmieniu (...), gdzie z zebranego materiału dowodowego w niniejszej sprawie w żaden sposób nie wynika ażeby oskarżona U. G. nakreśliła w/w podpisy na co wskazują zarówno wyjaśnienia samej oskarżonej, zeznania świadka P. M. oraz pierwsza opinia grafologiczna, która jest niekategoryczna.

Mając na względzie postawione wyżej zarzuty, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od dokonania przypisanych jej czynów ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I - Instancji do ponownego rozpoznania.

Z ostrożności procesowej, w przypadku gdyby Sąd Odwoławczy nie podzielił argumentacji odnośnie sprawstwa oskarżonej, skarżący powołując się na przepisy art. 427 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. powyższemu wyrokowi zarzucił ponadto:

1) rażąco niewspółmierność kary poprzez wymierzenie oskarżonej U. G. z domu M. niewspółmiernie surowej kary grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł, podczas gdy wgląd na okoliczności popełnienia czynu zabronionego, stopień zawinienia, stopień społecznej szkodliwości czynu, osobowości oskarżonej, cele wychowawcze i zapobiegawcze względem oskarżonej oraz uprzednia niekaralność przemawiają w pierwszej kolejności za przyjęciem odmiennej kwalifikacji prawnej czynu, jako wypadek mniejszej wagi a następnie warunkowym umorzeniem postępowania wobec oskarżonej U. G. z domu M..

Mając na względzie postawiony wyżej zarzut, na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 k.p.k. skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu i przyjęcie wypadku mniejszej wagi tj. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 3 k.k. i art. 270 § 2a k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. a następnie warunkowe umorzenie postępowania karnego w trybie art. 66 k.k.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest w całości bezzasadna.

Wniesiony środek odwoławczy poza podniesieniem zarzutu naruszenia art. 7 kpk i art. 5§2 kpk nie dostarcza argumentów wskazujących na to, że w niniejszej sprawie rzeczywiście doszło do naruszenia zasad określonych w w/w przepisach.

Sąd Rejonowy zgromadzony materiał dowodowy ocenił w sposób prawidłowy, pozbawiony błędów natury faktycznej, czy też logicznej, dokonując prawidłowych ustaleń faktycznych. Ustalenia bowiem Sądu Rejonowego odpowiadają prawdzie materialnej i wynikają z logicznej analizy dowodów. Sąd Rejonowy ukształtował swoje przekonanie na podstawie dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, stosownie do przesłanek wynikających z art. 7 kpk. Poddał ocenie wszystkie

dowody zebrane w sprawie, zarówno te na korzyść jak i niekorzyść oskarżonej, co znalazło swoje odzwierciedlenie w uzasadnieniu wyroku. Argumentacja autora apelacji stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ocenami Sądu Rejonowego, wyrażając w istocie odmienny pogląd co do okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego i możliwych do wyciągnięcia z nich wniosków.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd Rejonowy nie dopuścił się też obrazy art. 5 § 2 kpk. Do naruszenia art. 5 § 2 kpk mogłoby dojść wówczas, gdyby Sąd I instancji powziął nie dające się usunąć wątpliwości i poczytał je na niekorzyść oskarżonej albo powinien stwierdzić istnienie takich wątpliwości, a następnie rozstrzygnąć je na jej korzyść, ale tego nie uczynił. Do uchybienia zasadzie in dubio pro reo nie dochodzi więc wówczas, gdy tylko strona żywi takie wątpliwości, w szczególności na skutek odmiennej oceny materiału dowodowego, przy jednoczesnym niewykazaniu, iż ta dokonana przez Sąd Rejonowy uchybia wymogom określonym w art. 7 kpk. W wypadku, gdy ustalenia faktyczne zależne są od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu reguły in dubio pro reo, albowiem jedną z podstawowych prerogatyw Sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów. Nie sposób natomiast przyjąć, aby ocena dowodów przedstawiona przez Sąd Rejonowy miała charakter dowolny i nie uwzględniała zasady wyrażonej w art. 5 § 2 kpk. W sprawie nie występują tego rodzaju wątpliwości, które niweczyłyby prawidłową ocenę dowodów i trafne ustalenia faktyczne. Wyrażona w tymże artykule zasada, nie nakłada na sąd obowiązku przyjęcia wersji najkorzystniejszej dla oskarżonego, lecz zakaz czynienia niekorzystnych domniemań w sytuacji, gdy stan dowodów nie pozwala na ustalenie faktów. Nie budzi bowiem wątpliwości okoliczność, że tego rodzaju wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 kpk winien mieć Sąd, a nie strona postępowania.

Argumentacja autora apelacji, jaką przytoczył w złożonym środku odwoławczym, zdaniem Sądu Odwoławczego pozostaje tak naprawdę gołosłowną polemiką ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, zawartym w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Nie można podzielić argumentacji autora apelacji, iż mając na uwadze całość zebranego w sprawie materiału dowodowego, w żaden sposób nie da się ustalić, ażeby oskarżona U. G. z domu M. dopuściła się zarzucanych jej czynów. Należy powtórzyć, iż koronnym dowodem potwierdzającym winę oskarżonej jest druga opinia biegłej grafolog M. P. z której bezspornie wynika, iż pismo ręczne na rachunkach o nr (...) znajdujących się na k. 646 i 647 akt sprawy, w tym zapis w funkcji podpisu o brzmieniu (...) nakreśliła jedna osoba tj. U. M., której wzory grafizmu przedstawiono do badań jako materiał porównawczy (k.476, 477 akt sprawy).

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut skarżącego, że Sąd Rejonowy praktycznie w całości dał wiarę w/w opinii pomijając w całości wcześniejszą opinię biegłej grafolog. Owszem, Sąd Rejonowy uznał w całości drugą opinię biegłej grafolog za wiarygodną, jednak nie kwestionował opinii wcześniejszej, z której wynika, iż dowodowe pismo ręczne na przedmiotowych rachunkach mogła nakreślić osoba, której bezwzględny wzór podpisu przedstawiono do badań jako materiał porównawczy U. M. (k. 413, 414, 415, 416, 417). Należy zauważyć, iż biegła grafolog przy formułowaniu wniosków wynikających z wcześniejszej opinii, dysponowała znacznie uszczuplonym materiałem porównawczym (jeden podpis oskarżonej). Powyższe oznacza więc, że obydwie przywołane wyżej opinie, nie są ze sobą sprzeczne. Przeciwnie, opinie te wzajemnie się uzupełniają. A zatem stwierdzić należy, iż pismo ręczne (włącznie z podpisami) na zakwestionowanych przez Urząd Miasta w K. rachunkach, z całą pewnością zostało własnoręcznie nakreślone przez oskarżoną. Z tego względu nie można uznać za zasadny argument skarżącego, iż wyjaśnienia oskarżonej w których podała, iż nie pamięta aby wypisywała dowodowe rachunki, a także zeznania świadka P. M. w których podał, iż dowodowych rachunków nie wypisywała oskarżona, mają całkowicie podważać zasadność wniosków wynikających z opinii biegłej grafolog. Jest bowiem oczywistym, co słusznie podniósł Sąd Rejonowy, iż relacje oskarżonej, są wyrazem jej linii obrony w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełniony czyn, natomiast zeznania P. M. jako ojca oskarżonej, zostały złożone aby wesprzeć linię obrony przyjętej przez oskarżoną.

Sąd Rejonowy nie dlatego uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonej, że nie pamięta aby wypisywała przedmiotowe rachunki, ale dlatego, że pozostają one w sprzeczności z wiarygodnym materiałem dowodowym, co należycie zostało uzasadnione. Sąd Rejonowy ocenił bowiem materiał dowodowy zgodnie z dyrektywami określonymi

w treści art. 7 kpk, a konsekwencją takiej oceny było odmówienie wiarygodności relacjom oskarżonej, a przyznanie wiarygodności innym dowodom, w tym opinii biegłej grafolog.

Sąd Odwoławczy podziela również stanowisko Sądu Rejonowego w przedmiocie wymiaru kary za popełniony czyn. Wbrew argumentacji skarżącego, wymierzona oskarżonej kara nie jest nadmiernie surowa i uwzględnia wszystkie dyrektywy wymiaru kary, przewidziane przez art. 53 kk. Sąd Rejonowy uwzględnił stopień winy oskarżonej, stopień społecznej szkodliwości czynu, wiek oskarżonej, dotychczasową jej niekaralność, motywację oskarżonej, właściwości i warunki osobiste, a także jej zachowanie się po popełnieniu przestępstwa. W szczególności zastosował w stosunku do oskarżonej, dobrodziejstwo instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary, stosownie do przesłanek wynikających z treści przepisu art. 60 § 1 kk i art. 60 § 6 pkt 4 kk. Wbrew argumentacji skarżącego, brak jest podstaw do zakwalifikowania przypisanego oskarżonej czynu, jako wypadku mniejszej wagi, o jakim mowa w treści art. 286 § 3 kk. Należy zauważyć, że chociaż wartość niekorzystnego rozporządzenia mieniem nie jest wielka (800 zł), to trzeba pamiętać, że pieniądze te przy uwzględnieniu wymogów dyscypliny budżetowej Urzędu Miasta w K. jako pokrzywdzonego, mogły zostać przeznaczone dla osób, których sytuacja materialna rzeczywiście uzasadnia otrzymanie pomocy finansowej w jakiegokolwiek formie.

Reasumując powtórzyć należy, że Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zebranych w sprawie dowodów i należycie swoje stanowisko uzasadnił. Na podstawie przeprowadzonych dowodów Sąd I instancji dokonał prawdziwych ustaleń faktycznych w sprawie, które Sąd Odwoławczy aprobuje. Tym samym nie są zasadne zarzuty zawarte w apelacji kwestionujące prawidłowość ustaleń dokonanych przez Sąd Rejonowy.

Nie są też zasadne zarzuty skarżącego, kwestionujące wymiar kary.

Mając powyższe na uwadze należało, na podstawie art. 437 kpk orzec, jak w punkcie I wyroku.

Z uwagi na to, że oskarżona w postępowaniu odwoławczym korzystała z pomocy obrońcy ustanowionego z urzędu, zgodnie z treścią art. 619 § 1 kpk w zw. z art. 634 kpk, §2 ust. 2 i 3, § 14 ust. 2 pkt 4, Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. Ust. nr 163 poz. 1348 z późn. zm.) należało orzec jak w punkcie II wyroku.

W punkcie III wyroku Sąd zasądził od oskarżonej koszty sądowe za postępowanie odwoławcze na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, na które składają się: wynagrodzenie adwokata w kwocie 516,60 zł, opłata w wysokości należnej za I instancję (na podstawie art. 8 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych - t.j. Dz. Ust. z 1983r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) w kwocie 200 zł oraz ryczałt za doręczenie wezwań w kwocie 20 zł.

SSO Artur Polut SSO Leszek Grzesiak SSO Klaudiusz Senator